

สรุป

คำพิพากษาฎีกาที่เกี่ยวกับกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๓๑๗/๒๕๖๓ พนักงานอัยการ สำนักงานอัยการสูงสุด ผู้ร้อง

ธนาकर ธ. กัปปวก ผู้คัดค้าน

ความผิดต่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ มาตรา ๕๑

พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ มาตรา ๕๐ (๑) บัญญัติให้ ผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่พนักงานอัยการร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๙ อาจยื่นคำร้องก่อนศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๕๑ โดยแสดงให้ศาลเห็นว่า ตนเป็นเจ้าของที่แท้จริง และทรัพย์สินนั้นไม่ใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ จึงมีภาระการพิสูจน์ว่ารถยนต์รายการที่ ๓ กับรายการที่ ๒ ไม่ใช่ทรัพย์สินเกี่ยวกับการกระทำความผิดตามคํานิยามในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว

ตาม ป.พ.พ. มาตรา ๕๗๒ สัญญาเช่าซื้อหมายถึงสัญญาซึ่งเจ้าของเอาทรัพย์สินออกให้เช่า และให้คํามั่นว่าจะขายทรัพย์สินนั้นหรือว่าจะให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นสิทธิแก่ผู้เช่า โดยเงื่อนไขที่ผู้เช่าได้ใช้เงินเป็นจำนวนเท่านั้นเท่านั้นคราว เมื่อข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเจ้าของรถยนต์รายการที่ ๓ กับรายการที่ ๒ และให้ นาย ห. กับ นางสาว ข. เช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าว การที่ นาย ห. และ นางสาว ข. ยังชำระค่าเช่าซื้อให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่ครบถ้วน กรรมสิทธิ์ในรถยนต์พิพาทจึงยังคงเป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ เมื่อผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ ประกอบธุรกิจให้เช่าซื้อรถยนต์เป็นปกติธุระในลักษณะเป็นการให้สินเชื่อบุคคลหนึ่ง และได้นำสืบแสดงให้ศาลเห็นดังกล่าวข้างต้นแล้ว ถือได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ พิสูจน์ให้ศาลเห็นว่า รถยนต์รายการที่ ๓ กับรายการที่ ๒ ที่ผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ ซื้อมาเป็นเจ้าของเพื่อให้เช่าซื้อ มิใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ตามคํานิยามในมาตรา ๓ แห่ง พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ แล้ว

นาย ห. และ นางสาว ข. ผู้เช่าซื้อรถยนต์พิพาทเป็นเครือข่ายผู้กระทำความผิดในข้อหาร่วมกันนำหรือพาบุคคลต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรหรือกระทำด้วยประการใด ๆ อันเป็นการอุปการะหรือช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามาในราชอาณาจักรและข้อหาร่วมกันกระทำความผิดฐานคํามนุษย์ อันเป็นการกระทำความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ (๒) แห่ง พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ.๒๕๕๒ เงินที่ นาย ห. และ นางสาว ข. ชำระเงินดาวน์และค่าเช่าซื้อแต่ละงวดตามสัญญาเช่าซื้อจึงเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำซึ่งเป็นการกระทำความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงิน สิทธิตามสัญญาเช่าซื้อดังกล่าวที่มีรถยนต์พิพาทเป็นวัตถุแห่งสัญญาจึงเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดซึ่งต้องตกเป็นของแผ่นดินรวมอยู่ด้วย เมื่อสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินนำรถยนต์รายการที่ ๓ กับรายการที่ ๒ ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่แบ่งแยกไม่ได้ออกขายทอดตลาดแล้ว เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดส่วนที่เหลือจากการคืนเงินให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ตามสิทธิ พร้อมดอกเบี้ย จึงตกเป็นของแผ่นดินตามคำร้องของผู้ร้อง

กองกฎหมาย
LEGAL AFFAIRS BUREAU

ผู้ร้องยื่นคำร้องและแก้ไขคำร้อง ขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สิน (รถยนต์) จำนวน ๗ รายการ พร้อมดอกผล ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑

ผู้คัดค้านที่ ๑ ยื่นคำคัดค้านและแก้ไขคำคัดค้านทรัพย์สินรายการที่ ๑ ที่ ๓ และที่ ๔ ตามบัญชีทรัพย์สิน ขอให้มีการคืนรถยนต์ทั้งสามรายการให้ผู้คัดค้านที่ ๑ ผู้คัดค้านที่ ๒ ยื่นคำคัดค้านและแก้ไขคำคัดค้านทรัพย์สินรายการที่ ๒ ขอให้ยกคำร้องและคืนรถยนต์ให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๒ หากสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินขายทอดตลาด ขอให้คืนเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดแก่ผู้คัดค้านที่ ๒ ผู้คัดค้านที่ ๓ ยื่นคำคัดค้านทรัพย์สินรายการที่ ๖ ขอให้คืนรถยนต์รายการดังกล่าวให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๓ ผู้คัดค้านที่ ๔ ยื่นคำคัดค้านทรัพย์สินรายการที่ ๖ ขอให้ยกคำร้องและเพิกถอนหมายยึดอายัดทรัพย์สินชั่วคราว และผู้คัดค้านที่ ๕ ยื่นคำคัดค้านทรัพย์สินรายการที่ ๗ ขอให้ยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นมีคำสั่งให้ทรัพย์สินทั้ง ๗ รายการ ตามบัญชีทรัพย์สิน พร้อมดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินที่เกิดขึ้น ตกเป็นของแผ่นดินตามพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๑ วรรคหนึ่ง ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

ผู้คัดค้านที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ฎีกา โดยได้รับอนุญาตจากศาลฎีกา

ศาลฎีกาคณะคดีปกครองวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เถียงกันในชั้นฎีการับฟังเป็นยุติว่า เมื่อวันที่ ๑๑ มกราคม ๒๕๕๘ เจ้าพนักงานตำรวจสถานีตำรวจภูธรหัวไทร จังหวัดนครศรีธรรมราช ได้จับกุม นายผดุงศักดิ์ และนายสุทธิพงษ์ ในข้อหาร่วมกันนำหรือพาบุคคลต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรหรือกระทำได้ด้วยประการใด ๆ อันเป็นการอุปการะหรือช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามาในราชอาณาจักร และข้อหาร่วมกันกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ การสืบสวนพบว่า มีเครือข่ายผู้กระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ และทำธุรกรรมในกลุ่มเครือข่ายเป็นจำนวนมากกับการจับกุมผู้ต้องหาเพิ่มเติม สำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินตรวจสอบทรัพย์สินของนายผดุงศักดิ์ กับพวกแล้ว เชื่อได้ว่าทรัพย์สินทั้งเจ็ดรายการ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ จึงมีมติเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินส่งเรื่องให้ผู้ร้องพิจารณาเพื่อยื่นคำร้องขอให้ศาลมีคำสั่งให้ทรัพย์สินดังกล่าวตกเป็นของแผ่นดิน ต่อมาสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินขายทอดตลาดรถยนต์รายการที่ ๑ ถึงที่ ๕ และที่ ๗ โดยรถยนต์รายการที่ ๒ ขายทอดตลาดได้เงิน ๘๐๐,๐๐๐ บาท และรายการที่ ๓ ขายทอดตลาดได้เงิน ๗๓๕,๐๐๐ บาท แต่ยังมีได้นำเงินจำนวนดังกล่าวไปหักชำระค่าเช่าซื้อให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ นายหาด และนางสาวขวัญฤทัย เป็นเครือข่ายผู้กระทำความผิดในข้อหาร่วมกันนำหรือพาบุคคลต่างด้าวเข้ามาในราชอาณาจักรหรือกระทำได้ด้วยประการใด ๆ อันเป็นการอุปการะหรือช่วยเหลือหรือให้ความสะดวกแก่คนต่างด้าวให้เข้ามาในราชอาณาจักรและข้อหาร่วมกันกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์อันเป็นการกระทำความผิดมูลฐาน ตามมาตรา ๓ (๒) แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นเจ้าของที่แท้จริงของรถยนต์รายการที่ ๓ ให้นายหาดเช่าซื้อรถยนต์รายการที่ ๓ เมื่อวันที่ ๓ เมษายน ๒๕๕๖ เป็นราคาเช่าซื้อ ๑,๐๗๒,๓๔๔ บาท นายหาดชำระเงินดาวน์เป็นเงิน ๓๒๒,๘๔๒ บาท ส่วนที่เหลือตกลงผ่อนชำระเป็นงวดรายเดือน เดือนละ ๑๒,๗๖๖ บาท เริ่มชำระงวดแรก ๕ พฤษภาคม ๒๕๕๖ และทุกวันที่ ๕

ของเดือนจนกว่าจะชำระเสร็จ นายหาดชำระค่าเช่าซื้อให้ผู้คัดค้านที่ ๑ รวม ๒๔ งวด เป็นเงิน ๓๐๖,๓๘๔ บาท คงค้างชำระค่าเช่าซื้อเป็นเงิน ๗๖๕,๙๖๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเจ้าของที่แท้จริงของรถยนต์รายการที่ ๒ ให้นางสาวขวัญฤทัยเช่าซื้อรถยนต์รายการที่ ๒ เมื่อวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เป็นราคาเช่าซื้อ ๘๙๓,๘๐๘ บาท นางสาวขวัญฤทัยชำระเงินดาวน์เป็นเงิน ๖๐๐,๐๐๐ บาท ส่วนที่เหลือตกลงผ่อนชำระเป็นงวดรายเดือน เดือนละ ๑๘,๖๒๑ บาท เริ่มชำระงวดแรก ๒๕ มีนาคม ๒๕๕๗ และทุกวันที่ ๒๕ ของเดือนจนกว่าจะชำระเสร็จ นางสาวขวัญฤทัยชำระค่าเช่าซื้อให้ผู้คัดค้านที่ ๒ รวม ๑๕ งวด เป็นเงิน ๒๗๙,๓๑๕ บาท คงค้างชำระค่าเช่าซื้อ เป็นเงิน ๖๑๔,๖๙๓ บาท คดีสำหรับผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๓ ถึงที่ ๕ ที่เกี่ยวกับรถยนต์รายการที่ ๑ ที่ ๔ ถึงที่ ๗ ยุติไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และที่ ๒ ว่า เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดรถยนต์ รายการที่ ๒ และที่ ๓ เป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดหรือไม่ โดยผู้คัดค้านที่ ๑ ฎีกาและนำสืบว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ ซื้อรถยนต์รายการที่ ๓ มาจากบริษัทโตโยต้าระนอง ก่อนให้นายหาดเช่าซื้อ รถยนต์รายการที่ ๓ จึงเป็นทรัพย์สินที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ได้กรรมสิทธิ์มาก่อนที่จะมีการกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์เกิดขึ้น ทั้งขณะที่ คณะกรรมการธุรกรรมพิจารณาแล้วมีมติให้ยึดรถยนต์รายการที่ ๓ และผู้ร้องยื่นคำร้องคดีนี้ ยังไม่ปรากฏว่ามี คำพิพากษาถึงที่สุดว่านายหาดกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ อันเป็นความผิดมูลฐานตามมาตรา ๓ (๒) แห่ง พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ รถยนต์รายการที่ ๓ มิใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ผู้คัดค้านที่ ๒ ฎีกาและนำสืบว่า นางสาวขวัญฤทัยประกอบอาชีพเปิดร้านเสริมสวยและมี รายได้เพียงพอที่จะชำระค่าเช่าซื้อให้ผู้คัดค้านที่ ๒ ได้ ทั้งรถยนต์รายการที่ ๒ เป็นกรรมสิทธิ์ของผู้คัดค้านที่ ๒ ซึ่งผู้เช่าซื้ออยู่ระหว่างการผ่อนชำระค่าเช่าซื้อ เมื่อผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเพียงผู้ประกอบการธุรกิจให้เช่าซื้อ รถยนต์ รายการที่ ๒ จึงมิใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดของนางสาวขวัญฤทัย นั้น

เห็นว่า พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๐ บัญญัติว่า ผู้ซึ่งอ้างว่าเป็นเจ้าของทรัพย์สินที่พนักงานอัยการร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินตามมาตรา ๔๙ อาจยื่นคำร้อง ก่อนศาลมีคำสั่งตามมาตรา ๕๑ โดยแสดงให้เห็นว่า (๑) ตนเป็นเจ้าของที่แท้จริง และทรัพย์สินนั้นมิใช่ ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิด ดังนี้ ผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ จึงมีภาระการพิสูจน์ว่ารถยนต์ รายการที่ ๓ กับรายการที่ ๒ มิใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตามคำนิยามในมาตรา ๓ แห่ง พระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ผู้คัดค้านที่ ๑ มีนางสาวภรณ์ภัส ส่วนผู้คัดค้านที่ ๒ มีนางสาวดารัฐ มาเบิกความ ประกอบรายการจดทะเบียนและสัญญาเช่าซื้อรถยนต์ ซึ่งได้ความตามข้อเท็จจริงที่รับฟังเป็นยุติข้างต้นว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเจ้าของรถยนต์รายการที่ ๓ กับรายการที่ ๒ และให้นายหาดกับ นางสาวขวัญฤทัยเช่าซื้อรถยนต์ดังกล่าว เมื่อตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๕๗๒ สัญญาเช่าซื้อ หมายถึงสัญญาซึ่งเจ้าของเอาทรัพย์สินออกให้เช่า และให้คำมั่นว่าจะขายทรัพย์สินนั้นหรือว่าจะให้ทรัพย์สินนั้น ตกเป็นสิทธิแก่ผู้เช่า โดยเงื่อนไขที่ผู้เช่าได้ใช้เงินเป็นจำนวนเท่านั้นเท่านั้นคราว ดังนี้ การที่นายหาดและ นางสาวขวัญฤทัยยังชำระค่าเช่าซื้อให้ผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ไม่ครบถ้วน กรรมสิทธิ์ในรถยนต์พิพาท จึงยังคงเป็นของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ เมื่อผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ ประกอบธุรกิจให้เช่าซื้อ รถยนต์เป็นปกติธุระในลักษณะเป็นการให้สินเชื่อบุคคลหนึ่ง และได้นำสืบแสดงให้เห็นดังกล่าวข้างต้นแล้ว ถือได้ว่าผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ พิสูจน์ให้ศาลเห็นว่า รถยนต์รายการที่ ๓ กับรายการที่ ๒ ที่ผู้คัดค้านที่ ๑

กองกฎหมาย
LEGAL AFFAIRS BUREAU

กับผู้คัดค้านที่ ๒ ซ้อมมาเป็นเจ้าของเพื่อให้เช่าซื้อ มิใช่ทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดตาม (๑) ของคำนิยามในมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน พ.ศ. ๒๕๔๒ แล้ว

ปัญหาที่ต้องวินิจฉัยต่อไปจึงมีว่า ผู้คัดค้านที่ ๑ กับผู้คัดค้านที่ ๒ มีสิทธิได้รับเงินจากการขายทอดตลาดรถยนต์รายการที่ ๓ กับรายการที่ ๒ เป็นจำนวนเท่าใด

เห็นว่า เมื่อนายหาดและนางสาวขวัญฤทัยผู้เช่าซื้อรถยนต์พิพาทเป็นเครือข่ายผู้กระทำความผิดของนายผดุงศักดิ์และนายสุทธิพงษ์ เงินที่นายหาดและนางสาวขวัญฤทัยชำระเงินดาวน์และค่าเช่าซื้อแต่ละงวดตามสัญญาเช่าซื้อจึงเป็นเงินหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำซึ่งเป็นความผิดมูลฐานหรือความผิดฐานฟอกเงิน สิทธิตามสัญญาเช่าซื้อดังกล่าวที่มีรถยนต์พิพาทเป็นวัตถุแห่งสัญญาจึงเป็นทรัพย์สินที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดรวมอยู่ด้วยซึ่งต้องตกเป็นของแผ่นดิน สำหรับรถยนต์รายการที่ ๓ ตามสัญญาเช่าซื้อระบุว่ามีราคาเงินสด ๑,๑๑๑,๒๑๔.๙๕ บาท หักเงินดาวน์แล้ว ๓๐๑,๗๒๑.๕๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๑ ใช้เงินลงทุนให้นายหาดเช่าซื้อ ๘๐๙,๔๙๓.๔๕ บาท ไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้คัดค้านที่ ๑ ชำระไป ผู้คัดค้านที่ ๑ มีสิทธิเรียกเก็บจากนายหาดเมื่อชำระเงินให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ แล้วบางส่วน ส่วนที่ยังขาดอยู่ผู้คัดค้านที่ ๑ มีสิทธิได้รับคืนตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๘๒/๓ วรรคสาม เมื่อระยะเวลาเช่าซื้อที่กำหนด ๘๔ งวด คิดเป็นเงินค่าเช่าซื้อส่วนที่เป็นราคาขายทอดตลาดงวดละ ๙,๖๓๖.๘๓ บาท นายหาดชำระค่าเช่าซื้อรวม ๒๔ งวด เป็นเงิน ๒๓๑,๒๘๓.๙๒ บาท จึงเหลือเงินลงทุนที่ยังขาดอยู่ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๑ มีสิทธิที่จะได้รับ ๕๗๘,๒๐๙.๕๓ บาท เมื่อสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินนำรถยนต์รายการที่ ๓ ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่แบ่งแยกไม่ได้ ออกขายทอดตลาดแล้ว ผู้คัดค้านที่ ๑ จึงมีสิทธิได้รับเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดรถยนต์รายการที่ ๓ เป็นเงิน ๕๗๘,๒๐๙.๕๓ บาท พร้อมดอกเบี้ย ส่วนที่เหลือ (หากมี) พร้อมดอกเบี้ยจึงตกเป็นของแผ่นดินตามคำร้องของผู้ร้อง ส่วนรถยนต์รายการที่ ๒ ตามสัญญาเช่าซื้อระบุว่ามีราคาเงินสด ๑,๓๓๗,๓๘๓.๑๘ บาท หักเงินดาวน์แล้ว ๕๕๘,๐๐๐ บาท ผู้คัดค้านที่ ๒ ใช้เงินลงทุนให้นางสาวขวัญฤทัยเช่าซื้อ ๗๗๙,๓๘๓.๑๘ บาท ไม่รวมภาษีมูลค่าเพิ่ม โดยภาษีมูลค่าเพิ่มที่ผู้คัดค้านที่ ๒ ชำระไป ผู้คัดค้านที่ ๒ มีสิทธิเรียกเก็บจากนางสาวขวัญฤทัยเมื่อชำระเงินให้แก่ผู้คัดค้านที่ ๒ แล้วบางส่วน ส่วนที่ยังขาดอยู่ผู้คัดค้านที่ ๒ มีสิทธิได้รับคืนตามประมวลรัษฎากร มาตรา ๘๒/๓ วรรคสาม เมื่อระยะเวลาเช่าซื้อที่กำหนด ๔๘ งวด คิดเป็นเงินค่าเช่าซื้อส่วนที่เป็นราคาขายทอดตลาดงวดละ ๑๖,๒๓๗.๒๕ บาท นางสาวขวัญฤทัยชำระค่าเช่าซื้อรวม ๑๕ งวด เป็นเงิน ๒๔๓,๕๕๗.๒๕ บาท จึงเหลือเงินลงทุนที่ยังขาดอยู่ซึ่งผู้คัดค้านที่ ๒ มีสิทธิที่จะได้รับ ๕๓๕,๘๒๕.๙๓ บาท เมื่อสำนักงานป้องกันและปราบปรามการฟอกเงินนำรถยนต์รายการที่ ๒ ซึ่งเป็นทรัพย์สินที่แบ่งแยกไม่ได้ ออกขายทอดตลาดแล้ว ผู้คัดค้านที่ ๒ จึงมีสิทธิได้รับเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดรถยนต์รายการที่ ๒ เป็นเงิน ๕๓๕,๘๒๕.๙๓ บาท พร้อมดอกเบี้ย ส่วนที่เหลือ (หากมี) พร้อมดอกเบี้ยจึงตกเป็นของแผ่นดินตามคำร้องของผู้ร้อง ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยบางส่วน ฎีกาของผู้คัดค้านที่ ๑ และผู้คัดค้านที่ ๒ ฟังขึ้นบางส่วน

พิพากษาแก้เป็นว่า ให้คืนเงินที่ได้จากการขายทอดตลาดทรัพย์สินตามบัญชีทรัพย์สิน รถยนต์รายการที่ ๓ แก่ผู้คัดค้านที่ ๑ เป็นเงิน ๕๗๘,๒๐๙.๕๓ บาท พร้อมดอกเบี้ย และรถยนต์รายการที่ ๒ แก่ผู้คัดค้านที่ ๒ เป็นเงิน ๕๓๕,๘๒๕.๙๓ บาท พร้อมดอกเบี้ย เงินที่ได้จากการขายทอดตลาดส่วนที่เหลือพร้อมดอกเบี้ยให้ตกเป็นของแผ่นดิน นอกจากนี้ก็แก้ไขเป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ค่าฤชาธรรมเนียมในชั้นฎีกาให้เป็นพับ